

BIOI AΓΙΩΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ

AZİZLERİN HAYATLARI AZİZ ONUFRİOS

ÖN SÖZ

Mısır'lı Aziz Onufrios'un hayatı, "İsa Mesih'e göre hayat"ımıza bol ışık saçmaktadır. Gökyüzüne has ışık kaynamakta, Allah ile Hıristiyanlar arasındaki gerçek ilişkiyi ortaya çıkarmakta olan bir ışık. Baba ile çocuklar arasındaki ilişki.

Bu "evlât" ilişkisi, sadece, yürekten tümüyle kendilerini Allah'a teslim etmiş olanlar arasında hissedilmektedir. Bahtiyar Aziz Onufrios gibi, ki "meleklerin hayatlarını taklit ederek" O da öyle oldu. İlâhî yazarının yazdığı gibi: "Mısır'ın güzeli ve çok verimli palmye ağacı".

Dördüncü asırda, önce Mısır'ın Hermupoli-Thiva'ya yakın bir manastırda, daha sonra da ilâhî aşka gark olmuş bir durumda, susamış bir geyik gibi "su kaynakları üzerinde", ünlü Mısır çölünü baştan başa geçti. İnsan gözünden altmış sene uzakta, yapayalnız, sadece Allah ile ihtiraslarına ve şeytana karşı sert mücadele verdi. O kadar arındı ve o kadar azizleşti ki, "münzevîlerin âlâsı" haline geldi. Böyle bir mükâfat karşısında, Allah'ın melekleri hayretler içerisinde, her tabîî ihtiyacında "hayal kuran Aziz Onufrios"a hizmet ediyorlardı. Melekler her Pazar, Aziz Onufrios'a, gökyüzü dinsel törenine katılan biri gibi, kendisine komünyon aldırıyorlardı.

Aziz Pafnutios, Aziz Onufrios'u, bu meleklerle has hayatında bularak, O'nun, Allah'ın isteği doğrultusundaki hayatını yazdı ve onun orijinalini burada, dilde yapılan basit bir düzenlemeyle sizlere naklediyoruz.

AZİZİN HAYATI

(Aziz Pafnutios tarafından yazılmış ve bizim tarafımızdan dilde düzenleme yapılmıştır)

1. Gökyüzüne yolculuk

Bir gün hücremde otururken, Allah, kalbime bir işaret verip çölün derinliğine giderek, hayır dualarını almam için aziz insanlar bulmamı istedi. Manastırdan çıktım ve yanıma da biraz ekmekle su aldım. Büyük

bir hevesle yolculuğuma başladım. Birkaç gün yürüdükten sonra kapalı bir mağara buldum. Alışılmış olanı söyleyerek kapıyı çaldım: “Tanrım affet”. Cevap duymadım. Kapıyı açtım ve içeride ibadet eder bir pozisyonda olan birini buldum. Ona değer değmez adam yere düştü. Üzerine giydiği elbiseler palmye ağacı yapraklarından olup, uzun zamanın etkisiyle de ellerimde kül haline geldiler. Korkup bildiğim ve de yapabildiğim kadar bazı ilâhîler söyleyerek dua etmeğe başladım. İmkânlarım dahilinde onu defnettım ve bütün gece onun ruhu için duada bulundum. Sabahleyin o mağaranın girişini kapattım-mühürledim ve oradan ayrıldım.

Dört gün yürüdüm, ancak ekmeğim de bitti. Açlıktan hastalandım ve ölü gibi yere düştüm. İşte o vakit, önümde harika bir Melek gördüm. İnsan yüzlü, güzel ve aşırı parlak. Onun için de çok korktum. O, bana yaklaşıp, sevimli bir yüzle, ellerime, ayaklarıma ve de dudaklarıma dokundu. O zaman, harika bir biçimde içimde bir güç hissettim ve o ilâhî kuvvetle daha dört gün aç bir durumda yoluma devam ettim. Yine o Meleği iki defa gördüm ve bana aynı usulle güç ve kuvvet verdi. İlâhî güçle aç olarak yürüdüm, ikinci defa daha dört gün ve üçüncü seferde de daha on gün.

2. Aziz ile buluşma

Allah’ın beni götürdüğü yere çok yorgun olarak vardım. Biraz dinlenmek için oturduğumda, yabancı bir hayvan gibi, görünüşü korkunç olan, vücudu gür kıllarla kaplı ve çıplak, uzaktan bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Belinde de takılmış ağaç filizleri vardı. Onu gördüğüm zaman korktum ve saklanmak için yüksek bir kayanın üzerine çıktım. O, vardığı vakit, güneşin sıcağından dolayı kayanın alt tarafında yere yığıldı. Devamında da biraz dinlendikten sonra, bağırdı: “Allah’ın kulu Pafnutios, in aşağı ve korkma. Çünkü ben de günahkâr bir insanım. Bu çölde, ruhumun kurtuluşu için mücadele veriyorum”.

O zaman ben de, çok sevinerek oradan aşağı çabucak indim, beni affetmesi ve bana hayır duada bulunması için onun ayaklarına kapandım. O beni kaldırdı, birbirimizi öptükten sonra, sohbet etmek için oturduk. Yaşlılığından ve mücadelesinden dolayı son derece yorgun ve kılları bile süt gibi beyazdılar. Onun adını ve yaşam tarzını öğrenme hevesinde olduğum için kendisine dedim: “Çok Aziz Pederim, lütfen, Allah benim hakkımdakileri sana bildirdiği gibi, böylece, sen de bana bildir, neredensin, adın nedir ve buraya bu çöle ne zaman geldin”.

3. Aziz hayatını anlatıyor

O vakit O dedi:

“Adım Onufrios’tur. Bu yerde yetmiş seneden beri yaşıyorum. Canavarlarla beraber yaşayarak ve ot yiyerek. Yarın bedenimi gömmek için, Allah’ın seni gönderdiği insandan başka insan hiçbir zaman görmedim. Benim babam İran’ın kralı idi. Annem kısırdı ve ikisi de, Allah’ın kendilerine bir evlât vermesi için yalvardılar. Birçok duadan sonra Allah onların dualarını kabul etti. Fakat, annem hamile kaldıktan sonra, sarayda büyük bir sevinç yaşandı. Hamilelik dönemi esnasında, babam, Allah’tan bir ilham aldı. İlhama göre, kutsal vaftiz esnasında adımın Onufrios konulması gerekiyordu. Sonra da Mısır’ın Thivaida bölgesinde bulunan, dinî inziva yeri diye adlandırılan bir manastıra götürmesi lâzımdı. Babam da böyle yaptı. Hizmetçileriyle beraber Mısır’a doğru yol alıyordu ki, herkesin hayranlığını uyandıracak şekilde, yolculuğumuzun esnasında, bize bir dişi geyik eşlik ediyor ve beni, Allah’ın isteğiyle yolda emziriyordu.

Daha yukarıdaki manastıra vardığımız vakit, babam bu olayın tümünü oradaki Başrahibe söyledi. O da dedi ki: “Buraya hiçbir zaman kadın yaklaşmamıştır. Çocuğun beslenmesi nasıl mümkün olacaktır?”. Babam cevap verdi: “Nasıl Allah, yolculuğumuz boyunca bir dişi geyiğin bize eşlik etmesi ve çocuğa süt emzirmesini kararlaştırmış ise, yine ilâhî bir emirle geyik her gün gelip, çocuk büyüyene kadar onu emzirecektir”. Böylece, Başrahip ikna edildi ve orada o Manastırda kaldım. Babam saraya gitti. Dişi geyik de üç yaşımı doldurana kadar her gün oraya gelir ve beni emziriyordu.

O Manastırdaki keşişlerin tümü son derece aziz ve kusursuz insanlar olup Allah’ın emirlerini de eksiksiz yerine getiriyorlardı. Herkesin bir ruhu ve bir kalbi olup aralarında harika bir sevgiye de sahiptiler. Bir şey birinin hoşuna gidecek olursa, o şeyi herkes isterdi. Bütün gece oruç tutar ve ibadet ediyorlardı. Gündüzleri de çok sessiz bir şekilde el işleri yaparlardı. Sebep olmadan içlerinden hiçbiri bile hiç konuşmazdı. Onlardan İncil’i ve bütün incelikleriyle manastırda yaşamayı da öğrendim. Birçok defa İlias Peygamberi övüyorlardı. Çünkü O, çölde gösterdiği çalışma ve sabırla Allah tarafından aldığı inayete kuvvet kazanmış ve harika işler başarmıştır. Bilhassa da ölümün acı şerbetini içmeden, olduğu gibi Cennet’e gitmiştir. Ve dahi Yahya Peygamberi de bütün Azizler içerisinde en çok övüyorlardı.

Manastırdaki Pederler, her gün bu Azizleri övdüğünü duyduğum zaman, onlara sordum: “Demek, keşişlerde Allah’a karşı daha fazla mı

medenî cesaret var?”. Onlar da bana dediler: “Evet evlâdım, onlar bizden daha büyüktürler. Çünkü biz her gün birbirimizi görüyoruz, ibadet duasını manevî sevinç ve ferahla beraber okuyoruz. Acıktığımız vakit sofrayı hazır buluyoruz. İçimizden biri bedenen veya ruhen hastalanacak olursa, diğerleri ona büyük bir özenle yardım ederler. Neye ihtiyacımız olursa muhakkak onu buluyoruz. Fakat o mübarek münzevilerin insanî tesellileri yoktur. Ancak bütün varlıklarıyla sadece Allah’tan ümit diliyorlar. Şeytan kendilerini aldatmağa kalkarsa, kendilerine tavsiyede bulunacak hiç kimseleri yoktur. Onlar eğer acıkacak olurlarsa, elbisesiz kalırlarsa veya da herhangi bir şey isteyecek olurlarsa, beden ihtiyacı olanlardan hiçbir şeyleri yoktur. İbadet ve dualara kendilerini daha fazla veriyorlar. Allah’ın melekleri kendilerine her gün hizmet vermektedirler. Onların ruhları bedenden çıktığı anda da o ruhu büyük bir dikkat ve özenle alırlar, onu Kutsal Teslis’in önüne getirirler ve büyük sevinçle ilâhî okurlar. Ben bunları işittiğim vakit, gidişinin aşkı ve hevesi yüzünden en az yüreği yara alan, Allah sevgisiyle dolu olan Pederlerden biri bendim. Her gün bu heves artıyor ve ruhum da sükûnet aşkı için eriyordu. Bir gece, yanıma biraz ekmek aldım, Manastırdan çıktım ve Allah katında neresi uygunsa, beni oraya götürmesi, orada oturmam-kalmam için duada bulundum. Çöle vardığım vakit, herhangi bir dağda kalmamı kafama koydum ve o zaman önümde son derece parlak bir ışık gördüm. Korku dolu olarak yine Manastıra dönmek istedim. Fakat, o ışıkta, son derece güzel bir insan göründü. Görünüşünde harika biri ve şanlı şerefli, bana da dedi ki: “Aziz Onufrios, ben Allah’ın meleğiyim. Sen dünyaya geleliden ta vefat edene kadar seni korumakla emredildim. İleri yürü ve şeytanın tuzaklarından, günaha davetinden veya da herhangi bir şeyin başına geleceğinden korkma. Çünkü sen ruhunu Allah’a teslim edene kadar ben senin yanında seni korumakla görevliyim.

Melek bunları bana söyleyerek, yetmiş mil uzakta olan bir mağaraya kadar bana eşlik etti. O vakit o melek ortadan kayboldu. Ben o mağaranın kapısını çaldım, içinden faziletli ve sevimli bir ihtiyarın çıktığını gördüm. Ben ona secde ettim ve o beni öperek bana dedi: “Hoş geldin benim kardeşim ve iş arkadaşım Onufrios. Allah seni korusun ve muhafaza etsin”. Mağaranın içine girdim ve orada bazı şeyleri ondan öğrenerek orada birkaç gün kaldım. Münzevî hayat için gerekli olanları bana tavsiye ettikten sonra, bana dedi: “Kalk evlâdım, seni, münzevî bir mağaraya götüreyim. O mağara çölün içlerinde olup Allah senin oraya gitmeni ister. Orada yalnız yaşamanı ve şeytana karşı koyup zafer ganimetini almanı ister.

Dört gün geceli gündüzlü yürüdüktan sonra, yanında bir palmiye ağacı, ve bir çeşmesi olan küçük bir kulübeye gittik ve bana dedi: “Senin kalman için Allah’ın hazırladığı yer burasıdır”. Benim yanımda otuz gün kaldı. Münzevî hayatın her inceliğini bana öğretti. Sonra onun mağarasına gitti. O ölene kadar bana gelip beni ziyaret eder ve o burada öldüğünde ben de onu gömdüm. Onun adı, dediğine göre Ermias olup İshar kabilesindendi”.

4. Pafnutios daha çok şey öğrenmek istiyor

Ben Pafnutios, bunların hepsini işittikten sonra, kendisine dedim: “Azizler azizi Peder, bu çölde çok çaba gösterdiğini biliyorum”. O da arkadan ekledi: “Azizim, inan bana ki, o adar çok sıkıntıya sabrettim ki, yazın aşırı sıcağından, kışın dondurucu soğuktan, açlıktan ve bedenim başka sıkıntılarında ölümüne umudum kesildi. Elbiselerim eridi ve ben de çıplak akıldım. Birçok gün hasta oldum ve bir sürü sıkıntı çektim. Bunları anlatmağa dilim varmıyor. Bunların hepsine sabırla tahammül gösterdim. Herkesin yapması gerektiği gibi, Allah’ı sevenler için hazırlamış olduğu sayısız ve anlatılamayan nimetleri düşünerek. Allah benim çok olan sıkıntımı gördüğü için, bedenimin her tarafına tüyler çıkarttı ve böylece de bedenim bunlarla örtünmüş olduğu için, ne soğuğu ne de herhangi bir sıkıntıyı artık hissetmiyordum. Bundan başka da, her gün bana bir melek ekmek getiriyordu. Böylece, Allah’a daha sıcak bir şekilde ibadet etmiş oluyordum”.

Tüm bu duyduklarım için hayranlık dolu olduğum bir durumda, ona sordum: “Nasıl komünyon alıyorsun?”. O da bana cevap verdi: “Her Pazar bir melek gelir ve biz tüm münzevilere komünyon aldırır. Komünyon alacağımız gün, manevî teselliye gark oluyoruz. Ne acıkıyoruz, ne de su içmek istiyoruz. Ne ağrı veya başka bir üzüntü hissediyoruz. İçimizden biri bir insan görmek istediğinde, Melekler tarafından alınıp Cennet’te olan insanları, güzelliği ve parlaklığı gördüğü vakit gözleri kamaşıyor. O, ilâhî ışıkla bir oluyor. Bu kadar nimetlere lâayık oluşuyla ruhu sevinir, hoşnut ve fazlasıyla mesrur olur. Daha önce sabrederek çektiği bütün zahmet ve sıkıntılarını tamamen unuttur. Allah aşkındaki hevesi daha fazla ateşleniyor. Manevî mücadelesinde de, bütün ruhuyla daha fazla çaba gösteriyor. Bunu da, ebedî huzura kavuşması için yapmaktadır”.

Merhum Aziz Onufrios bunları bana anlatırken o kadar tatlılık da hissediyordum ki, yürüyüşümden, açlıktan, susuzluktan ve bütün yorgunluğumdan olan sıkıntıları unutup bir hiç olduklarını görüyordum. Bedenen ve ruhen kuvvetlenmiş bir durumda olarak kendisine aşırı bir

sevinçle dedim: “Seni görmek ve senin son derece tatlı olan sözlerini işitmek benim için büyük bir bahtiyarlıktır”. O da dedi: “Sözlere son verelim evlâdım ve benim evimi görmeye bir gidelim”.

5. Adil olanların rahat etmelerine

Üç mil kadar yürüdük. Yanında suyu ve bir de bir palmiye ağacı olan bir küçük kulübeye vardık. Önce ibadet ve dua ettikten sonra, Allah hakkında konuşmak için oturduk. Gün bittiği vakit ve güneşin batmasına yakın, kulübenin ortasında büyük ve çok da güzel bir ekmek gördüm. Aziz bana dedi: “Kalk evlâdım, Allah’ın bize gönderdiklerinden ye ve iç. Çünkü sen çok yürüdüğün için aşırı yorgunsun ve yemek yemezsen hastalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalırsın”. Ben dedim: “Önünde bulunduğumuz, bizim kurtarıcımız olan İsa Mesih yaşıyor. Kardeşçe, beraber yemezsek, ben yemek yemeyeceğim”. Uzun zaman kendisine yalvardım ve sonunda onu yemek yemeye kandırabildim. Sofradaki yemekleri takdis etti. Ekmeği kesti. Allah’a şükrederek yemek yedik, doyduk ve sonunda ekmek de arttı. Şükrettikten sonra, bütün geceyi ibadet ederek geçirdik.

Sabah güneş çıktığında, Azizin yüzünün sararmış ve bozuk olduğunu gördüm. Korku dolu bir vaziyette sebebini öğrenmek istedim. O da bana dedi: “Korkma kardeşim, çünkü Allah seni, benim bedenimi gömmen için gönderdi. Bugün bu dünyada kalışımın sonudur. Ruhum da anlatılamaz dercede güzel olan gökyüzünün bahtiyarlığına gidiyor. Mısır’a gittiğinde aklında bulunsun, tüm Hıristiyanlara ve keşişlere söyleyesin ki, Allah’tan şu lütfu istedim: Kim ki benim anıma dua okur ve beni kutlarsa veya da, sana söylediğim gibi hayatımı anlatırsa, şeytanın tuzağı ondan uzak olsun”. Ben ona dedim: “Aziz Peder, bu yer için büyük arzum var. Hayatımın kalan kısmını burada geçirmem için bana hayır duanı ver”. Bana dedi: “Allah seni burada kalman için göndermedi. Benim bedenimi burada gömüp Allah’ın Aziz kullarıyla sevinmen için gönderdi. Onlar bu çölde kalıyorlar. İsa Mesih’i sevenlere, onların yaşam biçimlerini anlat. Onları, “Allah rızası” için, ellerinden geldiği kadar taklit etsinler diye”.

O vakit Azizin ayaklarına kapanarak dedim: “Azizler azizi Peder, biliyorum ki, amellerinden dolayı, sen Allah’tan ne dilerse Allah onu sana verecek. Sana yalvarıyorum, bana hayır duanı ver ki, fazilette ben de senin gibi olayım. Allah’tan, seninle aynı şanı ve ebedî hayatta da aynı tacı giymiş olayım. Bu dünyada seni görmek ve senden haz duymak bana nasip olduğu gibi”. O cevap verdi: “Allah, istediğin bu şey için sana acımasın. Seni mübarek kılsın ve O’nun sevgisinde sana yardımcı olsun. Senin her çeşit günahını affetsin. Seni düşmanın

tuzağından korusun. Senin arzu ettiklerini sana versin. Allah'ın melekleri, seni, düşmanın kötülüklerinden korusun. Kıyamet gününde, ruh yıpratıcısı, sende herhangi bir suç bulamasın. Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh'un hayır duası seninle beraber olsun, hem şimdi hem de sonu olmayan ebediyette”.

Bunları der demez, diz çöktü, ellerini ve gözlerini gökyüzüne doğru dikti. Göz yaşları dökülerek dedi: “En büyük ve görünmez olan Allah, gücü bilinemeyen, şanı anlaşılamayan ve tarif edilemeyen, merhameti de sonsuz ve sayılamaz, sana hamdü sena ve şükrederim. Sana taparım. Seni gençliğimden itibaren arzu ettim ve seni takip ettim. Dinle beni. Ruhum senin için bağıyor. Çünkü Sen, ben fakir için özen gösterdin. İhtiyaçlardan ruhumu uzaklaştırdın. Düşmanların eline beni vermedin. Sen benim kalbime hayat verdin. Sana yalvarıyorum Allah'ım. Ruhum bedenden ayrılırken, şeytanlar tarafından sarsılmaması için, Sen, iyiliğinle beni ört. Sen ruhumu Aziz Meleklerinle teslim al. Ruhumu da, Sen'in yüzünün ışığının olduğu yere koy. Çünkü Sen, ezeli ve ebedi olarak mübarek ve şanlısın. Dindar olan insanlara çok merhametli ve çok acıyan Allah'ım, senden şefaath diliyorum. Denizde, mahkemede veya başka herhangi bir yerde sıkıntı karşısında bulunan bir kişi, senin yardımını isteyerek dese: “Aziz Onufrios kulunun aracılığıyla bana merhamet et, ey her şeye gücü yeten Allah'ım”. Bana söz verdiğin gibi, lütfen O'nun dualarını dinle ve kabul et”.

6. Azizin sonu

Duasını bitirdiğinde dedi: “Allah'ım, ruhumu Sen'in ellerine bırakıyorum”. Sonra yine gizlice dua ederek yere uzandı. Yüzü ışık gibi oldu. O vakit de o kadar güzel bir koku hissettim ki, Cennet'in o anlatılması kabil olmayan teneffüsünden ve tatlılığından donup kaldım. Azizin vefatıyla, aynı anda, gök gürültüleri ve şimşekler çakmağa başladılar ve beni korkumdan yere attılar. Sonra da gökyüzlerinin açılmış olduklarını gördüm. Orada, Azizin üzerinde, melekler ordusu tarafından, düzenli olarak tatlı ilâhîler ve melodik şarkılar söylediklerini gördüm. Yanan büyük mumlar ve ellerinde altın buhurdanlarla beraber, hizmetçiler gibiydiler. Aralarında aşırı derecede parlayan bir ışık görüldü. O ışığın içinden çok tatlı bir ses çıkıp diyordu ki: “Ey ruh, ey benim çok sıkı arkadaşım, gel buraya. Çok arzuladığın ve anlatılamaz dercede iyi olan yere seni götürüyüm. Orada adil olanlar dinleniyorlar”.

O vakit, bembeyaz bir güvercin kılığında o bahtiyar ruh bedenden ayrıldı ve bizim Tanrı'mız olan İsa Mesih o ruhu, en temiz ellerine alarak, sevinçle ilâhîler söyleyen meleklerle beraber gökyüzüne onu çıkardı. O

vakit ben kalktım, o çok mübarek naaşını - ki çok değerli bir inci gibi parlıyor ve etrafa kokular gibi güzel koku saçıyordu - göz yaşları dökerek öpüyor ve öpüyordum. Üzüntümden dolayı bir zaman kıvrandım. Çünkü çok kısa bir zamanda böyle bir hazineden mahrum kalmıştım, ki onu büyük bir emekle de elde etmişim. Toprağı kazıp onu nasıl saklayacağımı düşünüyordum, çünkü bende herhangi bir alet de yoktu. O vakit iki aslan oraya geldiler. Yavaşlıkla sokulup onun ayaklarını yaladılar. Onlar mantıklı yaratıklar gibi hareket ediyorlardı. Ben onlara dedim: “Mübarek naaşı defnetmek için sizi Allah’ın gönderdiğini biliyorum”. Çünkü mantıklı ve akıllı olmayan hayvanlar da Allah’a şükrediyor ve onun emirlerini yerine getiriyorlar. Sopamı alıp toprağın üzerinde mezarın uzunluğunu işaretledim. Bunlar hemen tırnaklarıyla o yeri kazmaya başladılar ve bir çukur açtılar. Sonra ben, daha evvel zikrettiğim gibi, münzeviden yarım kalmış elbisemi çıkardım, mübarek naaşını huşu ile sardım ve onu gömdüm. İki aslan, Azizin mezarında ve bende de tövbe ettiler ve sonra da oradan kaçtılar.

Günahlarımı, bir hiç olduğumu düşünerek orada kaldım ve bağırmağa başladım: “Benim gibi sefil ve tembel olana vay haline. Allah’ımın kaç tane kahraman askeri, çalışkan ve faziletli kulları var? Ben ki ihmalkâr ve ağır kanlı biri, beni sorguya çekecek olan Allah’ıma hangi cevabı vereceğim? Hangi ödülü ve zafer tacını alacağım? Ki ben hiçbir zaman şeytana karşı savaşmış değilim”. Bunları söylerken, orada kalıp, o yerdeki sıkıntılara sabretmeyi düşünüyordum. Fakat, hemen bir deprem oldu, bir dağ devrildi ve o mağarayı altına aldı. Suyu da palmiye ağacını da. Her şey yok olmuştu artık. Bunları gördüğüm vakit anladım ki, orada kalmam Allah’ın istediği bir şey değildi. Sonra da ben ağlamağa başladım. Devamında, daha yukarıda zikrettiğim melek bana göründü ve bana dedi: “Ağlama, bilakis, harika şeyler görmek sana nasip olduğu için sevinmen gerek. Mısır’a git, bahtiyar Aziz Onufrios’un ve bu çölde başka gördüklerinin ve görecek olanların hayatlarını orada anlat. Allah’tan güç alarak barış içerisinde yoluna devam et”.

Mübarek Onufrios 12 Haziranda, bizim Tanrı’mız olan İsa Mesih’in şanına uygun olarak vefat etti.

Son söz olarak

Bu hayatta ne kadar şeyler de görünmüyorlar? Biz, çağdaş Hıristiyanlar olarak, gerçekten, ne kadar da bu ilâhî hayattan geri kalıyor ve ondan uzak duruyoruz. Aziz Onufrios ‘un hayat merkezi ve ölçütü, İncil’deki: “Önce Allah’ın krallığını-egemenliğini ve adaletini isteyiniz. Ve bunları her zaman size yükleyiniz” idi. Bu emrin uygulanışı zor ve çok

büyük iman gerek. Genelde görünen şey, hayatî özenlerimizde boğulduğumuzdur. Çünkü bunlar için bizden başka, her şeye gücü yeten, “gökyüzünde olan” Allah’ımızın da özen göstereceğine inanmamızda güçlük çekmemizdendir. Ruhumuzda hakim ve onu işgal eden stres, Baba Tanrı’ya olan imansızlığımızın ontolojik sonucudur. Çünkü hayattaki problemlerin çözümü, sadece insan tarafından imkânsızdır. İnsan akli, kendisinde meydana gelen problemlere tamamen cevap vermede güçsüzdür. Bunun yanında, belli bir durum karşısında ve bu halde bile, imkânı olduğu halde, vereceği cevabın ne kadar uygun olduğu konusunda çok şüpheler vardır. Diğer yandan, insanın emniyet ihtiyacı için, cevapların verilmesini istemektedir. Böylece insan bu çıkmazda tuzağa düşüyor ve stresten de patlama noktasına geliyor. Fakat, Baba Tanrı’mızın varlığına inanıyor olsaydık, o vakit, işler, aynen Azizlerin hayatlarında gördükleri biçimi alacaklardı. Ve hele de, Mısırlı azizler Azizi Onufrios’un hayatına benzeyecekti. Yani, hayatî çabalarımız için tedirgin olmayacaktık. Ancak, derin anlamda Baba Tanrı’mızın varlığının imanına sahip olduğumuzda ve bir cevap bekleyen problemlere cevap vermede bizim güçsüzlüğümüzü gördüğümüzde, sadelikle Baba Tanrı’ya değinerek şöyle diyecektik: “Bizim günlük nafakamızı bugün ver”.

Allah’ın inayetine karşı olan bu imansızlık, sadece imansızları ilgilendirmeyip, bilhassa da biz imanlıları ilgilendirmektedir. Çok defa imanımız, Allah’ı, babamız gibi hissedecek dereceye varmıyor. Böylece de, bütün varlığımızla ona kendimizi teslim edip aklımızın çabalar tarafından işgal edilmesine izin verilmeyecekti. Aziz Onufrios, derin intiba uyandıran bir örnektir. Kendisini Allah’a teslim edişi, hayatını tasvir edişimizden dolayı her ne kadar da öyle görünüyorsa bile, yine de insan üstü bir varlık olduğunu göstermez. Bunun aksine, insanı gerçek boyutlarında göstermektedir. İnsanın gerçek boyutları, bir çocuğun boyutları, babasına oranla olanlardır. Çocukların, sadece annelerini ve babalarını sevmeleri istemesi, babaları ve anneleri tarafından da sevilme isteyip, günün problemleriyle ilgileri yoktur. Nasıl olsa onlarla anne babaları ilgileneneğini bildikleri gibi, aynen Allah da aramızdaki ilişkilerin öyle oluşmalarını istemektedir. Bunun için de havariler İsa Mesih’e, nasıl ibadet etmeleri gerektiğini sordukları vakit, yani Allah ile nasıl irtibat kuracaklarını sordukları zaman, İsa Mesih onlara, baba ve oğul duasını kendilerine gösterdi: “Baba Tanrı’mız... duasını”.

Aziz Onufrios’un hayatı, insan hayat ilişkilerinin temellerinde bir bombadır. Bombadır çünkü o, bugün hayatla oluşmuş olan ilişkilerimizi havaya uçuruyor. Bugün Aziz Onufrios’un hayatı, ya kabul edilir ve sarsar, veya da gerçek dışı ve hayal ürünü olarak addedilerek reddedilir.

Çünkü o, saf insan olan İsa Mesih'i takdim etmektedir. Yani kesintisiz olarak Allah ile bir olan. Allah ile ilişkimizde bir bomba. Çünkü biz Hıristiyanların çoğu, önce "içimizde olan Allah'ın egemenliğini", başarısız dua ile istemeyip, manevî nimetlerle nesnelere istemekteyiz. Bütün kalbimizle Allah'ı sevmeyi istemiyoruz da, bazıları nesnelere sevmeyi ister, bazıları da manevî nimetleri, hem de onlarla beraber olan tatları da isteriz. Bu manevî nimetlere ve durumlara sahip oluşumuz bile, bizi Allah'la, insanlarla ve hayatla olan gerçek ilişkimize doğru götürüyor. Bu gerçek ilişkiye sahip olabilmek ise, sadece, insan bunların hepsini ikinci plâna atarsa olur. Her şeyden evvel de, Allah ile olan şahsî ilişkide ısrar ederse o vakit olur. Öyle ki, Aziz Onufrios'un sarsıcı hayatında da görüldüğü gibi, o ilişki bir çocuk baba ilişkisidir.